

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **P. K.**, zastoupeného JUDr. Tomášem Plavcem, advokátem se sídlem v Chrudimi, Rooseveltova 335, za účasti **Finančního ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem v Hradci Králové, Horova 17, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 10. 2004, č. j. 31 Ca 170/2003 - 25,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 10. 2004, č. j. 31 Ca 170/2003 - 25, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem krajského soudu byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové (dále též „správní orgán“) ze dne 6. 10. 2003, č. j. 2882/110/2003-Ja, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Finančního úřadu ve Vysokém Mýtě ze dne 17. 3. 2003, č. j. 15304/03/274970/2168, o uložení pokuty ve výši 20 000 Kč podle ust. § 37 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o účetnictví“).

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel namítal, že krajský soud se v napadeném rozsudku vůbec nevypořádal s jeho žalobními tvrzeními, postupoval formálně a nekriticky převzal závěry správního orgánu. V první řadě uvedl, že způsob, jakým vedl skladovou evidenci, je plně dostačující, i když nejsou evidovány jednotlivé druhy zboží, ale hodnota stejných druhů zboží v prodejních cenách celkem, což je souladu s principy evidence zboží.

V maloobchodě nikdy nelze stanovit u zboží v momentě prodeje konečnou prodejní cenu po celou dobu jeho prodeje. Takto stanovené ceny nejsou slevou z ceny, ale řádně sjednanou cenou při uskutečňování obchodní smlouvy se zákazníkem, což je zcela v souladu s ust. § 2 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o cenách“), a což neporušuje ust. čl. IX odst. 5 Opatření Ministerstva financí ČR č. j. 281,283/77/411/200, které respektuje tuto skutečnost (tedy, že rabat nemusí být po celou dobu prodeje stejný) s podmínkou, že tento způsob je veden po celé účetní období, což stěžovatel splňoval. Na základě denní evidence tržeb a průměrného rabatu je každý měsíc odepisováno ze skladové evidence zboží a je pořízen účetní doklad. Vedle ruční evidence je vedena korunová karta i v počítačovém programu. Pracovníci správce daně však doloženou evidenci skladových zásob odmítali ověřovat a stále vyžadovali jakousi evidenci slev. Stěžovatel však slevy poskytuje výjimečně. Dle jeho názoru sjednání nižší ceny při maloprodeji není slevou ani ve smyslu zákona o dani z přidané hodnoty, když zákon o cenách ani předpisy související pojem sleva z ceny nezná. Případné změny rabatu jsou v průběhu roku vyrovnány a v ročním průměru jsou zcela objektivní; případná odchylka by byla zjištěna fyzickou inventurou, o které byl pořízen záznam ve formě skladové reglety. Pracovníci správce daně však odmítli i tyto reglety, ačkoliv čl. IX odst. 5 citovaného Opatření Ministerstva financí zcela respektuje fakt, že tento způsob nemůže nikdy do posledního detailu zaznamenat skladové zásoby úplně přesně, neboť se jedná o určitý kompromis, který v časovém průběhu dostatečně věrně zobrazí skladovou evidenci tak, aby byla průkazná a mohlo se z ní vycházet také při stanovení základu daně a daně. Ačkoliv měl správce daně všechny tyto skutečnosti k dispozici, díky neznalosti zákona o účetnictví a o cenách a díky nezkušenosti při aplikaci těchto postupů v praktickém manažerském účetnictví, jim nedal tu váhu, kterou mají pro praktické vedení účetnictví, a rozhodnými doklady se nezabýval. Krajský soud naprosto pominul zásadní námitku stěžovatele, že požadavky na něj kladené správcem daně jsou naprosto nemožné, neboť provádění inventur vždy při změně ceny jednoho nebo několika druhů z tisíců prodávaných druhů zboží je časově a technicky nemožné. Stěžovatel dále poukázal na skutečnost, že v ust. § 15 zákona o účetnictví není uvedeno, že by byl povinen vést knihu slev. Nebyla mu ani uložena povinnost dokládat denní tržby výpisem z pokladny, když používání registrační pokladny není předmětem žádné zákonné normy a je v tomto případě pouze na stěžovatelově rozhodnutí, jak povede denní evidenci tržeb (což mu uložil správce daně). Správce daně tak po stěžovateli vyžadoval plnění povinností, které jednoznačně překračovaly povinnosti uložené mu zákonem. Stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán ve svém vyjádření odkázal na obsah odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí a rozhodnutí správce daně s tím, že se ztotožnil s napadeným rozhodnutím krajského soudu, a proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel svou kasační stížnost opřel o totožné důvody, pro které se již v žalobě domníval, že rozhodnutí správního orgánu je nezákonné. Současně však zdůraznil, že krajský

soud se s těmito důvody buď nevypořádal vůbec nebo jen zcela obecným odkazem. Nejvyšší správní soud poté, co porovnal obsah žaloby s obsahem odůvodnění rozhodnutí krajského soudu, konstatuje, že stěžovatelův poukaz na nedostatečně odůvodněné rozhodnutí je důvodný. Z rozhodnutí krajského soudu totiž není seznatelné, jakými úvahami byl tento při posuzování žalobních námitek stěžovatele veden a k jakému výkladu právních norem relevantních pro danou věc dospěl. Stěžovatel ve své žalobě rozporoval prakticky všechna zjištění správního orgánu, na kterých bylo postaveno jeho rozhodnutí. Krajský soud se se stěžovatelovými argumenty vyrovnal naprosto nepřesvědčivě, když některé námitky ve svém rozhodnutí opominul zcela (např. otázku inventarizace zboží), takže Nejvyšší správní soud k nim nemůže zaujmout žádné stanovisko. Tento způsob rozhodnutí ve věci však odporuje základním zásadám soudního přezkumu rozhodnutí ve správním soudnictví. Pro věc samu tak není rozhodující uvedení místy až doslovného přepisu jednotlivých podání účastníků řízení (tedy stěžovatele a správního orgánu), která jsou součástí soudního spisu a jejichž obsah je účastníkům řízení znám, ale deklarace právního posouzení dané věci, tedy vypořádání se se žalobními námitkami stěžovatele v kontextu napadeného rozhodnutí správního orgánu. Této podmínce však odůvodnění rozhodnutí krajského soudu nedostalo.

Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, proto je kasační stížnost stěžovatele s ohledem na dikci ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. důvodná. Nejvyšší správní soud tedy postupoval v souladu s ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. tak, že napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání. V novém řízení se Krajský soud v Hradci Králové řádně vypořádá se všemi žalobními body, které stěžovatel uvedl ve své žalobě, tak, aby jeho rozhodnutí bylo přezkoumatelné.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Hradci Králové v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. ledna 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu